

UTILITAT DE L'ADMINISTRACIÓ DE QUESTIONARIS ESPECÍFICS PER AVALUAR LES CARACTERÍSTIQUES DE LA SON EN PACIENTS AMB DIABETIS MELLITUS TIPUS 2.

Gutiérrez Carrasquilla L¹, Martínez M^aD¹, Santos M^aD¹, Mestres O², Creus C³, Romero O², Sampol G², Lecube A¹.

¹ Servei d'Endocrinologia i Nutrició. Hospital Universitari Arnau de Vilanova de Lleida.

² Servei de Pneumologia. Hospital Universitari Vall d'Hebron de Barcelona.

³ Servei d'Endocrinologia i Nutrició. Hospital Universitari Vall d'Hebron de Barcelona.

La DM tipus 2 (DM2) s'associa amb una alta incidència de síndrome d'apnees del son (SAS), amb episodis més greus d'hipòxia nocturna.

OBJECTIUS: Avaluar el risc de tenir una SAS (qüestionari de Berlín), la somnolència diürna (qüestionari de Epworth), la qualitat del son (qüestionari de Pittsburg) i la qualitat de vida en subjectes amb SAS (qüestionari del Quebec) en funció de la presència (o no) de DM2, i la seva correlació amb paràmetres de control glucèmic.

MÈTODES: Administració de la versió validada en castellà dels quatre qüestionaris. El qüestionari d' Epworth es va administrar en 594 subjectes (236 amb DM2) i la resta a un subgrup de 110 individus (95 amb DM2).

RESULTATS: Els pacients amb DM2 tenen major probabilitat de presentar una SAS ($p=0,016$) i un major grau de somnolència diürna que els control [8,5 (2-18) vs. 5,0 (0-21); $p < 0,001$]. A més, el grau de somnolència va ser major en aquells amb HbA1c $\geq 8,0\%$ [7,0 (0-20) vs. 5,0 (0-21); $p < 0,001$], amb una correlació significativa amb la glucèmia ($p=0,024$, $r=0,152$), l'HbA1c ($p=0,002$, $r=0,166$) i el perímetre de coll ($p=0,024$, $r=0,152$). La qualitat del son també va ser pitjor (major puntuació) en els subjectes amb DM2 [6,73 $\pm$ 3,8 vs. 5,13 $\pm$ 1,6; $p=0,008$], amb més necessitat de fàrmacs per dormir ($p=0,040$). Finalment, la qualitat de vida en pacients amb SAS va ser més baixa (menor puntuació) en els pacients amb DM2 ($p=0,018$), especialment en els dominis corresponents a "síntomes nocturns" ($p=0,042$) i "somnolència diürna" ($p=0,028$).

CONCLUSIONS: L'administració de qüestionaris posa de manifest el major risc dels pacients DM2 de presentar una SAS. La seva pitjor qualitat del son correlaciona amb el grau de control metabòlic i es tradueix en major somnolència diürna i major necessitat de fàrmacs per dormir.

Agraïments: FIS (PI12 / 00803) i FSEEN.